

Man gik derefter til Valg af 4 Sekretærer for de følgende 4 Uger.

Valgte bleve paa Formandens Forslag: Bønløkke, P. Christensen, D. Scavenius og Svendsen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Underholdsbidrag til Børn, der ere afledte uden for Vægtstabs m. m.

(Lovforslaget, som vedtaget af Landstinget, findes i Tillæg C.)

Der var til denne Behandling intet Vædringsforslag stillet.

Lovforslaget som Helhed fattes under Forhandling.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Nusen): Det foreliggende Forslag er jo undergaaet en ikke saa ganske kort Række af Vædringer oppe i det andet Ting, men langt den overvejende Del af disse Vædringer ere rent sproglige eller Redaktionsvædringer. Der er i øvrigt en Række af Vædringer, som det allerede havde været Hensigten at stille her til Forslagets 3dje Behandling, men som paa Grund af tilfældige Omstændigheder ikke bleve stilledes her, og som derfor nu ere komne ind oppe i det andet Ting. Alle disse sproglige og redaktionelle Vædringer skal jeg aldeles undlade at omtale, kun skal jeg gøre den Bemærkning, at de have gjort Lovforslaget ikke saa lidt kønnere i redaktionel Henseende og meget mere forstaaeligt, end da Lovforslaget forlod Folketinget ved 3dje Behandling. Der er ogsaa indkommet et Par Realitetsvædringer, men som ogsaa ere af saa ringe Betydning, at de ikke forandre synbarligt paa Forslaget, som det gik her fra Folketinget ved 3dje Behandling. Jeg skal blot lige nævne et Par af dem. Den ene af dem gaar ud paa, at den Begæring, som Børnemoderen kan fremsætte for Politimesteren, ikke alene kan fremsættes skriftligt, men ogsaa mundtligt. Det er selvfølgelig en Vædring, som ingen kan have noget imod, da det jo letter Børnemoderen denne Begæring's fremsættelse og det jo ikke er alle disse Børnemødres Sag at føre en saadan Begæring i Pennen. Den anden Vædring gaar ud paa, at paa de Steder, hvor der uden for København findes lønede Inspek-

tører eller lignende Embedsmænd ved Fattigvæsenet, ere disse pligtige til at yde Politimesteren Assistance ved Udførelsen af hans Forretninger ifølge denne Lov efter nærmere Bestemmelse af Justitsministeren. Det er en Vædring, som Forslagsstillerne i øvrigt heller ikke have noget imod; jeg er for mit eget Vedkommende ikke saa ganske klar over, om Vædringen overhovedet var nødvendig. Den sigter jo til Forhold, som særlig gøre sig gældende i de store Byer, og den er vel ogsaa nærmest foranlediget af Medlemmer i det andet Ting, som særlig ere kendte med Forholdene i de store Byer. Jeg finder ingen Anledning til, at Folketinget skulde modsætte sig denne Vædring, og jeg mener i det hele taget, at Forslaget som det foreligger her, er et Fremstribt fra det nu bestaaende, og at det især sigter til at lette det kommunale Arbejde ved Administrationen af de omhandlede Sager. Jeg skal derfor paa Vedforslagsstilleres og egne Vegne tillade mig at anbefale den endelige Vedtagelse af Forslaget i den Skikkelse, hvori de nu foreligger her.

Justitsministeren (M. Lellmann):

Jeg kan kun slutte mig til den ørede Ordfører. Den eneste Vædring, som jeg anser for at være en virkelig Realitetsvædring, er den, som er omtalt af Ordføreren. Den er foranlediget af det andet Ting, nærmest med Hensyn til Frederiksberg, men man har forudsat, at Forholdene i enkelte af de store Købstæder kunne være noget lignende, og Tanken, den hviler paa, er jo kun den, at hvor Forholdene ere saa store, at der gives ligefrem lønede Embedsmænd til at bestyre Fattigvæsenet, der kan der jo ikke være nogen Betænkelighed ved at paalægge dem at bistaa Politimesteren i hans Forretningers Udførelse efter denne Lov. Det er en Regel, der som sagt kun vil komme til Anvendelse paa saa Steder her i Landet, og som jo aldeles ikke kan komme i Strid med det Næmed, man har med Loven, nemlig at lette de ulønnede Sogneraad og de ulønnede Kommunalbestyrelser i Købstæderne det Arbejde, som de hidtil have haft i Anledning af Loven af 20de April 1888. Jeg har derfor heller ikke i det andet Ting fundet nogen Anledning til at modsætte mig denne Vædring, idet jeg er gaaet ud fra, hvad jeg ogsaa finder bekræftet her, at der ikke fornødtigvis kunde være Tale om, at nogen i dette Ting skulde have noget dertil.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.